

ע"פ 13812/09/18 - יפעת כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 13812-09-18 כהן נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופטת חיה זנדברג
מערכת יפעת כהן
נגד מדינת ישראל
משיבה
פסק-דין

ערעור על פסק-דין של בית-משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופט נאיל מהנא) מיום 11.7.2018 בתת"ע 3213-12-17.

כתב האישום

- ביום 15.1.2018 הוגש נגד המערערת כתב אישום, ובו יוחסה לה עבירה של נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], בכך שביום 22.8.2017 בשעה 15:46 בצומת דרך חברון ומרים החשמונאית הסיעה במכוניתה 7 נוסעים.
- בדיון שהתקיים בבית-המשפט קמא ביום 6.6.2018 כפרה המערערת בעובדות כתב האישום, הלינה על היחס שקיבלה מהשוטרת שרשמה את הדו"ח וטענה כי "היה מדובר באירוע חירום שהצריך הבאת ילד לטיפול או אבחון רפואי". עוד טענה המערערת כי בכוונתה להעלות טענה של הגנה מן הצדק.

הבקשות לעיון בחומר חקירה

- המערערת הגישה לבית-המשפט קמא מספר בקשות לעיון בחומר חקירה, בהן ביקשה לעיין בדו"ח "שירת הסירנה" בנוגע לניידת המשטרה הרלוונטית לדו"ח התנועה הנ"ל, וכן לקבל נתונים אודות כתבי האישום שהוגשו בגין העבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה בשלוש השנים האחרונות, ולעיין בהנחיות היועץ המשפטי לממשלה בקשר להעמדה לדין בעבירה זו. בבקשות נטען כי הדבר נחוץ למערערת לצורך ביסוס הטענה של הגנה מן הצדק ואכיפה בררנית (ראו, למשל, בקשות מיום 31.5.2018 ומיום 19.6.2018).
- ביום 6.7.2018 נדחו טיעוני המערערת בנוגע לעיון בחומר חקירה (בע"ח 12975-05-18). בית המשפט לתעבורה קבע כי נתונים בנוגע לכתבי האישום שהוגשו במשך 3 השנים האחרונות אינם בגדר "חומר חקירה"; כי לא הובא נימוק קונקרטי בנוגע לבקשת הדו"ח מ"שירת הסירנה"; וכי המערערת יכולה להגיש בקשה לפי חוק חופש המידע ביחס להנחיות היועץ המשפטי לממשלה והמשטרה.

הסדר הטיעון

- בדיון שהתקיים בבית המשפט קמא ביום 11.7.2018 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון. וכך מפורטים הדברים בפרוטוקול הדיון:

"ב"כ המאשימה: הגענו להסדר טיעון לפיו יתוקן כתב האישום לעבירה של הסעת 2 נוסעים מעל המותר, בניגוד לתקנה 84(ב) לתקנות התעבורה..., הנאשמת תודה בעובדות כתב האישום המתוקן ותורשע, הצדדים יטענו פתוח לענין העונש.

ב"כ הנאשמת: מאשר את דברי חברי. ההסדר הוסבר לנאשמת היא הבינה אותו ומסכימה לו. הוסבר לה שביהמ"ש אינו כפוף להסדר.

הנאשמת: אני מאשרת את דברי בא כוחי, ואני מודה".

6. בית-המשפט התיר למערערת לחזור בה מכפירתה והיא הודתה בכתב האישום המתוקן, בו יוחסה לה עבירה של הסעת שני נוסעים מעל למותר, בניגוד לתקנה 84(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

7. לאחר מכן, ביקש ב"כ המערערת כי בית-המשפט יבטל את הרשעתה של המערערת כך שההליך יסתיים באי-הרשעה. ב"כ המערערת טען כי מדובר בנהגת מזה 17 שנה, ללא עבר תעבורתי (למעט עבירת קנס אחת), ולכן - לטענתו - ראוי שההליך יסתיים באי-הרשעה. בית-המשפט קמא דחה את הבקשה לאחר שנדרש לפסיקה המנחה ולנסיבות העניין, והרשיע את המערערת על-פי הודאתה בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום המתוקן.

8. בשלב זה, ביקש ב"כ המערערת להורות על ביטול כתב האישום מטעמים של הגנה מן הצדק. ב"כ המערערת טען כי למערערת לא ניתנה ההזדמנות המלאה לפרוס את גרסתה טרם הגשת כתב אישום; כי המערערת עוכבה עם ילדיה הקטינים במשך כחצי שעה בשעות החמות, ללא התחשבות בצורך שלה להביא את בנה לבדיקה רפואית ובצורך שלה להגיע לשמחה משפחתית, כך שעומדת לה, לטענתה, הגנת הצידוק והגנת הצורך; וכי המשיבה לא העמידה לעיון המערערת את רשימת חומר החקירה.

9. בית-המשפט קמא דחה את טענת ההגנה מן הצדק בקובעו שאינה מתקיימת במקרה הנוכחי, וכתב האישום נגד המערערת נותר על כנו.

10. בעקבות זאת, טענו הצדדים לעונש, ועונשה של המערערת נגזר לפסילת רישיון ל-30 יום; לקנס בסך 1,000 ₪; ולפסילה על תנאי.

11. על פסק-דין זה הוגש הערעור הנוכחי.

הערעור

12. ב"כ המערערת טען בהרחבה כי היה מקום לבטל את כתב האישום מטעמים שבצדק בשל אי העמדת חומר החקירה ובשל כלל נסיבות העניין; כי שוטרת התנועה לא אפשרה למערערת להציג את גרסתה; כי היה מקום לבדוק את טענותיה של המערערת כלפי השוטרים; כי היה מקום להתחשב בכך שב"כ המערערת לא חש בטוב במועד הדיון; וכי היה מקום להימנע מהרשעת המערערת שכן מדובר בנהגת זהירה וותיקה.

13. עוד טען ב"כ המערערת כי בית-המשפט קמא הטיל על המערערת עונש חמור, שמן הראוי להתערב בו.

14. מנגד, ב"כ המדינה טען כי דין הערעור להידחות. ב"כ המדינה הדגיש כי המערערת הודתה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המתוקן, וטענותיה בערעור אינן מתיישבות עם הודאתה, שכן מדובר בטענות שמקומן טרם הכרעת הדין. עוד טען ב"כ המדינה כי גזר הדין אינו חורג מנורמת הענישה המקובלת, ואין עילה להתערב בו.

דין והכרעה

15. דין הערעור להידחות.

16. המערערת הודתה בעובדות כתב האישום, וגם בערעורה בא-כוחה לא חלק על כך שאכן המערערת נסעה במועד הנקוב בכתב האישום ברכב עם שני נוסעים מעל המותר, בניגוד לתקנה 84(ב) לתקנות התעבורה. קשה אפוא להבין את הבסיס המשפטי לטיעוניה של המערערת, לפיהם חרף הודאתה וחרף העובדה שלא הייתה מחלוקת כי אכן נסעה ברכב בניגוד לדין, אין מקום להרשיעה ויש מקום לבטל את כתב האישום מטעמים שבצדק. שכן גם אם נקבל את טיעוני המערערת, לפיהם ביקשה להביא את בנה במהירות אל הרופא,

לא ברור מדוע רצון להביא ילד אחד לרופא מצדיק נסיעה ברכב עם מספר כה רב של נוסעים, שניים מעל המותר, תוך סיכונם של הנוסעים כולם. לא ראיתי מקום להתעלם מהסיכון האמור או להקל בו ראש. לפיכך, משהמערער לא הצביעה על בסיס שבדין לטיעונה זה, דינו להידחות.

17. הטענות בנוגע לאי-העמדת חומר החקירה לעיון המערערת אף הן דינן להידחות. המסמכים בהם ביקשה המערערת לעיין נועדו לנסות להוכיח טענה של אכיפה בדרנית, כדי לבסס את הטענה שלא היה מקום להעמיד את המערערת לדין בעבירה החמורה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה (כלשונן של ב"כ המערערת: "הסיבה לכל הבקשה שלנו לחומר החקירה היא העובדה לפי סעיף 62 לפקודה, חריגה יחסית לעובדות שיוחסו לה", עמ' 1 ש' 20-21 לפרוטוקול). אולם, במסגרת הסדר הטיעון ממילא תוקן כתב האישום, ולמערערת יוחסה העבירה לפי תקנה 84(ב) לתקנות התעבורה, היא העבירה של "הסעת נוסעים" (במספר העולה על המותר) ולא העבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה שעניינה "נהיגה בקלות ראש". לפיכך, למערערת לא נגרם כל עיוות דין שהוא מאי-העברת הנתונים שהתבקשו על ידה, נתונים שנגעו לטענה בדבר אכיפה בדרנית ביחס לעבירה שלבסוף כלל לא יוחסה לה.

18. כמו כן, אין מקום לקבל את טיעוניה של המערערת לפיהם נכון היה לסיים את ההליך באי-הרשעה. הפסיקה קובעת כי על מנת לסיים הליך באי-הרשעה צריכים להתקיים שני תנאים מצטברים:

"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם; ושנית, סוג העבירה מאפשר להימנע מהרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים... על מנת לעמוד בתנאי הראשון, על הנאשם להצביע על פגיעה קשה וקונקרטיה בסיכויו שיקומו, אותה יש לבסס באמצעות ראיות..." (רע"פ 1097/18 **בצלאל נ' מדינת ישראל** (2018), בפסקה 9 להחלטה. וראו גם ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997)).

19. המערערת לא הוכיחה התקיימותם של התנאים האמורים, ומכיוון שכך לא נפלה כל שגגה בפסק-דין של בית-המשפט קמא, ואין עילה להתערב בהחלטתו להרשיע את המערערת על-פי הודאתה בעבירה שיוחסה לה.

20. אשר לטיעוני המערערת בנוגע לחומרת העונש: פסיקת בית-המשפט העליון קובעת כי ערכאת הערעור תמטע להתערב בגזירת הדין. כדברי כב' השופטת וילנר בע"פ 4678/18 **אנופרייב נ' מדינת ישראל** (2019):

"ההלכה היא כי ערכאת הערעור תמטע להתערב בגזר הדין שקבעה הערכאה הדיונית, ותעשה כן רק עת נפלה בו טעות מהותית בדין או מקום בו העונש שנגזר על-ידי חורג משמעותית ממדיניות הענישה הראויה או המקובלת בנסיבות דומות... לא מצאתי כי המקרה דנן נופל בגדר אותם מקרים חריגים המצדיקים התערבות" (שם, בפסקה 13 לפסק-הדין).

21. הוא הדין בענייננו. המערערת לא הצביעה על חריגה משמעותית ממדיניות הענישה הראויה או המקובלת בנסיבות דומות. לצד הפסיקה אליה הפנה ב"כ המערערת, בה הוטלו - במסגרת הסדרי טיעון - קנסות בלבד בגין העבירה של הסעת נוסעים מעל למותר לפי תקנה 84(ב), קיימת גם פסיקה מחמירה יותר, הכוללת פסילת רישיון בפועל. ראו, למשל, תת"ע (י-ם) 2073-12-14 **מדינת ישראל נ' ערער** (2015). מכל מקום, נוכח המדיניות הפסיקתית המתוארת בדבר מיעוט ההתערבות בגזירת הדין, לא קמה בענייננו עילה להתערבותה של ערכאת הערעור.

22. מטעמים אלו, דין הערעור להידחות. המערערת תפקיד את רישיון הנהיגה שלה במזכירות בית-המשפט לא יאוחר מיום 24.3.2019.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ב אדר א' תשע"ט, 17 פברואר 2019, בהעדר הצדדים.

